

Fabri, Felix: Evagatorium in Terrae Sanctae, ..., ed. v. C.D. Hassler, Bd. 2, 1843, enthaltend fol. 183A–291B von Bd. 1 des Autographs (19 555-1) und fol. 2a–74a von Bd. 2 des Autographs (19 555-2)

zu Bild Nr.

0214

0212

0218

0208

0223

0203

0263

0163

0313

0113

0713

202

nec Deus in ea umquam in multo tempore in pace habitare permisit peccatores, sicut patet discurrenti per totius Bibliae historias et per chronicas et legendas.

Veruntamen ratio consulit, quod etiam temporibus Adae protoparentis nostri in monte civitatis sanctae fuerit aliquod oratorium in Calvariae loco, quia sicut Adae revelatus fuerat humani generis redemptor et modus redemptionis et tempus: sic et locus. Et quia redemptorem vivens videre non poterat, nec tempus Christi expectare valebat, ipsum locum redemptionis magnifice honorabat eumque crebrius visitans orationes fundebat, et filii ejus. Tandem cum adesse tempus mortis suae conspiceret, emigravit ab Hebron, ubi domicilium habebat, et in locum Calvariae adscendit ibique mortis debitum solvit, quia Christum, secundum Adam, in eo loco morte sua mortem a se illatam peremturum agnovit. Ejus corpus translulerunt filii sui in Hebron, in speluncam duplicem, demto capite, quod in loco Calvariae mansit; quapropter eum locum in veneratione habebant filii ejus. Et credibile est, quod sicut Sem, filius Noae, post diluvium ibi fanum habebat: sic et ante diluvium oratorium ibi erat. Imo etiam Abraham ibi arietem pro filio immolabat. De his hebraica habet traditio et Ambrosius et Chrysostomus et Hieronymus et Chronicae. Et licet Glossa Matthaei 27. dicat, mentiri eos, qui asserunt, Adam in loco Calvariae sepultum, non tamen obstat dictis nostris, quia concedimus, corpus ejus sepultum esse in Hebron, ut habetur Josuae XIV., caput tamen ejus mansit in loco Calvariae, Deo sic ordinante et Ada sic a filiis petente, dum moreretur. Ex quibus omnibus hoc infero, quod etiam ante diluvium in loco civitatis Jerusalem fuit ad omne minus Oratorium et fanum, non absque hominum cohabitatione. Singulariter tamen locus Calvariae semper fuit habitus sanctus usque ad Romanorum tempora, qui in odium Judaeorum eum deputaverunt ad torturas et peremtionem maleficorum. Sed Christo in eo exciso omnis sanctitas est loco restituta, jam in aeternum mansura. De hoc loco habes fol. 115. et fol. 130.

Pro diversitate ergo personarum et temporum accepit haec civitas diversa nomina. Dicitur enim Salem, Genes. XIV. et quandoque Solima a poetis nominatur, et Jebus, Josuae

Ende

Anfang